

Miauwen

Het dierenrijk blijft me verwonderen. Het gebeurt allemaal in een straal van 200 meter rond ons huis, dat maakt het helemaal zo bijzonder. Je hoeft er blijkbaar niet voor naar een exotisch land, een hooggebergte of naar een diepzeegebied. In je eigen buurtje kom je al aan je trekken.

Wat die tuinvogeltjes, muisjes, spinnen en andere gasten me allemaal voorschotelen, is ongelooflijk. Ik zag al een koolmeesje onbekommerd neerstrijken op mijn grote teen. Kauwtjes op de waslijn, plukkend

aan de wollen trui van mijn vrouw voor nestmateriaal. Een piepklein spinnetje dat een web bouwde dat onze hele tuin overspande. Een egel gulzig likkend aan een leeg jampotje dat hevig rinkelend de tuin in schoof. Halsbandparkieten die een appeltje 'uit het vuistje' opknabbelden. Een waanzinnig mooie kolibrievlinder, dansend van bloem tot bloem met een ellenlange tong...

De laatste wonderlijke gebeurtenis vond gisteren plaats. Ik liep in de straat voor ons huis, toen ik klaaglijk miauwen hoorde. Daar kijk ik op zich niet van op, want er zitten flink wat katten in onze buurt. Het geluid ging echter maar door en door, en ik zocht de kat die het geluid maakte. Geen kat te zien, en toch hoorde ik het miauwen dichtbij. Het was niet het gejammer van een krolse kater, en ook niet het zielige miauwen van een kat in een boom die er niet meer uit durft (ze worden er nogal eens door de brandweer uitgehaald, wat ik een geweldige tijd- en energieverspilling vind; een beetje kat komt natuurlijk zelf uit die boom...). Maar over bomen gesproken: het geluid kwam bij nader inzien van boven. Nog maar eens goed kijken. Nee, alleen wat vogels, geen kat te zien. Nog een keer kijken... maar wacht eens: het is een vógel die dat geluid maakt! Verdomd, daar zit me een Vlaamse Gaai een partij te miauwen, niet mooi meer!

Toen ik wat te lang naar hem bleef staren, vloog de gaai er snel vandoor. Betrapt! Rare jongens, die vogels. Ik houd u op de hoogte.